

Arrest

nr. 256 016 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 mei 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 12 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 6 december 2017 (RvV 6 december 2017, nr. 196 244).

1.3. Verzoeker diende 5 opeenvolgende aanvragen in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van de moeder van zijn schoonzus, die de Spaanse

nationaliteit heeft, die allen aanleiding gaven tot een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20). Drie van deze beslissingen gingen gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 19 augustus 2020 diende verzoeker een zesde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter) in functie van de moeder van zijn schoonzus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 11 februari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 februari 2021 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 15 februari 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : N.(...) A.(...) G.(...)

voornaam : O.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Egypte

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 Jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit Inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het Inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of,

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 6 keer vlak na elkaar in een gezinshereniging aan met de Spaanse moeder van zijn schoonzus op basis van artikel 47/1,29 van de wet van 15.12.1980. De vijf aanvragen, ingediend op 10.11.2017, 06.06.2018, 09.012019, 03.072019 en 29.01.2020, werden geweigerd op 26.06.05.2018, 04.12.2018, 26.06.2019,10.01.2020 en 22.072020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 3^e en 4^e weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 19.082020 een zesde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene legde telkesn nagenoeg dezelfde stukken neer neer. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Betrokkene diende op 12.05.2016 een asielaanvraag aan in België. Deze aanvraag werd op 08.122017 definitief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting met een weigering tot toekenning van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming. Op 14.12.2017 werd hem een uitstel tot verlaten van het grondgebied te verlaten toegekend tot 24.12.2017. Betrokkene gaf geen gehoor aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende vervolgens al 6 keer vlak na elkaar in een gezinshereniging aan met de Spaanse moeder van zijn schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De vijf aanvragen, ingediend op 10.11.2017,06.06.2018, 09.012019, 03.072019 en 9.012020, werden geweigerd op 26.06.05.2018, 04.12.2018, 26.062019, 10.01.2020 en 22.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 3^e en 4^e weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele

weigeringsbeslissing in beroep en diende op 19.08.2020 een zesde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene legde telkens nagenoeg dezelfde stukken neer. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de zijn broer, diens echtgenote of diens schoonmoeder en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

"De bestreden beslissing stelt als volgt:

"Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend (...)"

Verzoeker heeft op 19.08.2020 inderdaad een nieuwe aanvraag gezinshereniging ingediend. Verzoeker wordt namelijk al jaren ten laste genomen door mevrouw J.(...) E.(...) F.(...). Verzoeker is zodanig financieel afhankelijk van haar dat hij niet anders kon dan een nieuwe aanvraag indienen in de hoop dat zijn documenten nu wel compleet zijn en zijn aanvraag nu wel aanvaard zal worden.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet laat ook toe deze aanvraag te doen. De wet zegt niet hoeveel keer men de aanvraag mag doen. Zolang men voldoet aan de vereiste voorwaarde zoals in casu het geval is, is men gerechtigd deze aanvraag te doen."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/11, §2, van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verweerder.

Verzoeker heeft belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd enkel omdat hij een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Aangezien verzoeker ten laste is van mevrouw J.(...) en hij geen inkomsten noch onroerende goederen in Egypte heeft kon hij niet anders dan een nieuwe aanvraag gezinshereniging indienen teneinde zijn verblijf in België te legaliseren.

In het geval van verzoeker is het risico op onderduiken nihil en dit om de volgende redenen:

- *Verzoeker verblijft namelijk al jaren op een vast adres;*
- *Verzoeker heeft nooit nagelaten zich aan te melden bij de politie ingeval dit gevraagd werd;*
- *Verzoeker is zich in de tijd dat hij op het grondgebied verbleef, voldoende sociaal verankerd om te garanderen dat het risico op onderduiken nihil is.*

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

Voor zover verweerder zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

"In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod ontvangen heeft, ondanks het feit dat hij een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een unieburger. Verzoeker wordt al jaren zowel financieel als materieel ondersteund door mevrouw J.(...).

De bestreden beslissing brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toe aan de gezinsleven en privéleven van verzoeker. De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn broer, schoonzus en andere familieleden die zich in België vertoeven.

Hij zal niet toegelaten zijn om in België zijn gezins- en privéleven met zijn familie verder te zetten terwijl men niet van hen kan verwachten dat zij alles achterlaten om met verzoeker naar Egypte te trekken. Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 8 EVRM geschonden.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM verplicht is rekening te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen."

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden inreisverbod kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 11 februari 2021 (bijlage 20) gepaard ging. Deze verwijderingsbeslissing, die overigens niet werd aangevochten en waarvan de wettigheid niet langer kan worden betwist, diende bijgevolg in beginsel conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vergezeld te gaan van onderhavig inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

2.9. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, werd in de thans bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) het motief hernomen waarom bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek was gestoeld op het risico op onderduiken, zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° *juncto* artikel 1, §2, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet. Artikel 1, §2, eerste lid, 6°, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op het geval waarbij *"de betrokkene (...) onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming (heeft) ingediend"*. De verwijzing in de bestreden beslissing naar de laatstgenoemde wetsbepaling maakt een overtollig motief uit dat in wezen weinig uitstaans heeft met het opgelegde inreisverbod (bijlage 13sexies), dat het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

2.10. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de kritiek van verzoeker in zijn eerste middel, waarin hij suggereert dat de beslissing hem zou beletten om nogmaals een aanvraag in te dienen op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, gericht is tegen een overtollig motief en onmogelijk aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 24 juni 2004, nr.

132.986). Hetzelfde geldt voor de argumenten die verzoeker in zijn tweede middel aanhaalt, die volgens hem pleiten tegen de aanwezigheid van een risico op onderduiken.

2.11. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich op grond van artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen, maar hij verduidelijkt niet welke humanitaire redenen er in zijn geval voorhanden zouden zijn.

In zoverre verzoeker in zijn tweede middel terugkomt op de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, brengt de Raad in herinnering dat verzoeker al 6 keer vruchteloos heeft geprobeerd aan te tonen aan de voorwaarden van deze wetsbepaling te voldoen om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden, dat geen enkele van de eerdere weigeringsbeslissingen werd aangevochten en dat deze niet het voorwerp uitmaken van onderhavige vordering. De schending van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd. Er kan bijgevolg in het kader van deze beroepsprocedure onmogelijk worden aanvaard dat verzoeker ten laste zou zijn van de moeder van zijn schoonzus.

2.12. Verzoeker voert in zijn derde middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel wordt ook in de bestreden beslissing vermeld, hoewel het enkel betrekking heeft op een *“beslissing tot verwijdering”*, die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is de tegenhanger van de zinsnede uit artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet waarin de gemachtigde van de staatssecretaris eraan wordt herinnerd dat hij *“rekening (dient) te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

2.13. Specifiek met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene diende op 12.05.2016 een asielaanvraag aan in België. Deze aanvraag werd op 08.12.2017 definitief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting met een weigering tot toekenning van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming. Op 14.12.2017 werd hem een uitstel tot verlaten van het grondgebied te verlaten toegekend tot 24.12.2017. Betrokkene gaf geen gehoor aan het bevel om het grondgebied te verlaten en diende vervolgens al 6 keer vlak na elkaar in een gezinshereniging aan met de Spaanse moeder van zijn schoonzus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De vijf aanvragen, ingediend op 10.11.2017, 06.06.2018, 09.01.2019, 03.07.2019 en 9.01.2020, werden geweigerd op 26.06.2018, 04.12.2018, 26.06.2019, 10.01.2020 en 22.07.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 3° en 4° weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 19.08.2020 een zesde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene legde telkens nagenoeg dezelfde stukken neer. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de zijn broer, diens echtgenote of diens schoonmoeder en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2.14. In de beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom *in casu* de maximumduur wordt opgelegd, waarbij wordt benadrukt dat verzoeker de procedure uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet misbruikt en dat hij in staat wordt geacht om zonder de nabijheid van zijn broer, diens echtgenote en diens schoonmoeder een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst.

2.15. In zijn derde middel werpt verzoeker op dat er in zijn hoofde sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met mevrouw J., door wie hij volgens zijn beweringen al jaren zowel financieel als materieel wordt ondersteund.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoeker en de moeder van zijn schoonzus, die de Spaanse nationaliteit heeft, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Zoals blijkt uit de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20), werd dergelijke band van afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht waardoor verzoeker niet in aanmerking kwam voor de erkenning van zijn verblijfsrecht en hij zich dus evenmin kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er bestaat in hoofde van het bestuur dan ook geen reden om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod of om een inreisverbod van kortere duur op te leggen.

Aangezien er geen sprake lijkt te zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in België of elders in het Schengengebied, kan er evenmin sprake zijn van een disproportionele inbreuk op dit gezinsleven door het opleggen van een inreisverbod. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker in het licht van diens recht op familie- en gezinsleven is slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (*cf.* RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), *quod non in casu*.

2.16. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door een inreisverbod met een duur van 3 jaar op te leggen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheids- of proportionaliteits-, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De drie middelen zijn, voor zover de erin opgenomen bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN